

РЕШЕНИЕ

№ 177

гр. София, 12.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **2293** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на В. И. М., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу Предписание за поставяне под карантина № 210210/206039, издадено от В. П. П. – зам. директор на РЗИ – Софийска област, с които оспорващият е поставен под карантина за срок от 10 дни, считано от 10.02.2021 г.

В жалбата се твърди по същество, че предписанията не са подписани от издателя им, като копие от предписанието не е връчено на адресата в нарушение на чл. 59, ал. 2 от АПК. От съда се иска да отмени оспорените предписания. В с.з. се представлява от адв. И., който поддържа жалбата и претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът по оспорването – зам. директорът на РЗИ – Софийска област, в писмено становище оспорва жалбата като неоснователна и моли съдът да я отхвърли. Не претендира присъждане на разноски в размер на минималното адвокатско възнаграждение, съгласно Наредбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение № 72 от 26.01.2021 г. МС на РБ е удължил срокът на обявената с Решение № 325 на Министерския съвет от 14 май 2020 г. извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19 и съществуващата непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, считано от 26.01.2021 г. Със заповед № РД-01-74 от 01.02.2021 г. министърът на здравеопазването, във връзка с обявената извънредна

противоепидемична обстановка е въвел временни противоепидемични мерки относно влизане на лица, пристигащи от други държави, на територията на Република България, считано от 26.01.2021 г., съобразно оценка на разпространението на COVID-19 в съответната държава по критерии и поставяне на държавите в цветови зони.

Жалбоподателят влиза на територията на Р. България през ГКПП – К. на 10.02.2021 г., около 21.00 ч. след пътуване в Р. Х.. С оглед идването му в страната от държава, намираща се в т.н. „червена зона“, му са издадени процесните Предписания за поставяне под карантина № 210210/206039, издадено от В. П. П. – зам. директор на РЗИ – Софийска област. Тези предписания няма данни да са връзвани на адресата, като същият твърди, че ги е подписал, но копие не му е връчвано. Същите са представени при изпращане на преписката по първоначално образуваното дело № 198/21 г. по описа на Адм. съд – С. – област на л. 3. Същите са посочени със съответния номер и в придружителното писмо – л. 1. Тези предписания не са посочени от лицето, посочено като издател - В. П. П. – зам. директор на РЗИ – Софийска област.

Жалбата срещу предписанията е депозирана на 24.02.2021 г. по ел. поща в 14-дн. Срок /л. 5/.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Същата е насочена срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, депозирана е от активно легитимирано за това лице- адресат на акта и в законоустановения срок.

С оглед разпоредбата на чл. 168, ал. 2 от АПК съдът следва да извърши и преценка за нищожност на оспорения административен акт, дори да не е направено искане в тази насока.

Съгласно разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от ЗЗ на задължителна изолация подлежат лица, болни от и заразители на антракс, бруцелоза, вариола, вирусни хеморагични трески, дифтерия, ебола, жълта треска, коремен тиф, малария, полиомиелит, тежък остър респираторен синдром, туберкулоза с бацилоотделяне, холера, чума и COVID-19.

Според разпоредбата на чл. 61, ал. 2, изречение второ от ЗЗ с цел предотвратяване разпространението на заразни болести по, ал. 1 на задължителна карантина може да подлежат и лица, които са влезли на територията на страната от други държави.

Задължителната карантина на лице по, ал. 2 или 3 се извършва с предписание, издадено от директора или от оправомощен от него заместник-директор на съответната регионална здравна инспекция, а срокът ѝ се определя със заповед на министъра на здравеопазването по предложение на главния държавен инспектор в съответствие с епидемичния риск от разпространение на заразната болест съгласно чл. 61, ал. 6 и, ал. 7 от ЗЗ.

От разпоредбата на чл. 61, ал. 6 от ЗЗ е видно, че компетентен да издаден предписания от вида на оспореното е директорът на съответното РЗИ или упълномощено лице.

В чл. 61, ал. 9 от ЗЗ е посочено, че министърът на здравеопазването утвърждава образец на предписанията по, ал. 4, 6 и 8, което изключва същите да бъдат в устна форма или да бъдат изразявани чрез действия или бездействия. Следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 3 от АПК устни административни актове, както и административни актове, изразени чрез действия или бездействия, се

издават само когато това е предвидено в закон, а такава разпоредба липсва в Закона за здравето. Следователно предписанията по чл. 61, ал. 6 от ЗЗ следва да е в писмена форма и да съдържат реквизитите в чл. 59, ал. 2 от АПК.

Съгласно т. 8 на чл. 59, ал. 2 от АПК писменият административен акт следва да съдържа подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. Този реквизит е задължителен елемент от изискванията за съдържанието и форма на индивидуалния административен акт.

Спазването на изискуемата от закона форма е елемент на изискванията за законосъобразност на административните актове. Липсата на подпис води до невъзможност да се установи кой е издателят на акта и дали същият е притежавал персонална, материалната и териториална компетентност да го издаде. Този порок е толкова съществен, че винаги е основание за прогласяването на нищожността на акта, тъй като липсва доказателство, че административният акт е издаден от компетентния орган.

В случая като издател на предписанието е посочено лице, изпълняващо длъжността зам. директор на РЗИ – Софийска област, който се явява компетентен орган съгласно посочените по-горе разпоредби, предвид на издадената заповед № РД-01-123/05.02.21 г. на директора на РЗИ – Софийска област /л. 12/.

Видно от приложените надлежно заверени копия на обжалваното Предписание за поставяне под карантина № 210210/206039, същото не съдържа подпис на издалото го лице. Полагането на подпис свидетелства за формираната воля на органа за издаване на съответния акт и е потвърждение, че този акт изхожда именно от него. Без завършващото действие по подписването на акта, той остава само проект, който не може да има никаква правна сила.

В случая предписанията в този им вид са били предявени на адресата им, същият се запознал с тях. Тези предписания на 2 пъти са представени по делото в този им вид /л. 11 от д. 2293/21 г. на АССГ и л. 3 от д. № 198/21 г. на АССО/. Следователно длъжностното лице, връчило предписанието е третирано акта като окончателен и го е съобщил на адресата с цел да ги приведе в действие като такива, в случая дори да ги приведе предварително в изпълнение, което е допуснато от закона. От връчването на процесните предписания в този им вид на оспорващите за изпълнение те се явяват нищожни, тъй като страдат от най-тежкия процесуален порок във формата - липса на подпис на сочения като негов издател.

По делото не се установява, а и не се твърди че обжалваните предписания са издадени като електронни документи, подписани с електронен подпис, поради което не е необходимо да се изследва наличието и изпълнението на визираните в Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги предпоставки за валидност на електронното волеизявление.

По делото от ответника е представен оригинал на предписания за поставяне под карантина едва с писмо от 14.06.21 г. /л. 34/. Същите са на различна бланка, с различен номер – 23-65716/10.02.21 г. и съдържат подпис на издателя и печат на РЗИ-СО. Съдът намира, че това са различни предписания, които са оформени вероятно в следствие за нуждите на настоящото адм. производство.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е постановен при съществено нарушаване на изискванията за форма, предвид липсата на подпис на неговия издател, с оглед установените по делото факти, което обосновава наличието на основание същият да бъде прогласен за нищожен.

При този изхода на делото искането на оспорващия за присъждане на направените по делото разноски като своевременно направено, е основателно. По делото е представен договор за правна помощ, в който оспорващият е договорил и платил в брой адвокатско възнаграждение в размер на 360 лв. и квитанция за платена държавна такса в размер на 10 лв. В този размер следва да се присъдят сторените по делото разноски. Предвид горното, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА, по жалба на В. И. М., с ЕГН [ЕГН], от [населено място],
НИЩОЖНОСТТА на Предписание за поставяне под карантина № 210210/206039,
издадено от В. П. П. – зам. директор на РЗИ – Софийска област, с които оспорващият
е поставен под карантина за срок от 10 дни, считано от 10.02.2021 г.;

ОСЪЖДА Регионална здравна инспекция – Софийска област да заплати на В. И. М., с
ЕГН [ЕГН], от [населено място] разноски по делото в размер на 370 лв. /триста и
седемдесет лева/.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на
Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: